

РЕШЕНИЕ

№ 6516

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 91 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕ.НА СТ. КОЛЕВА

като разглежда докладваното от ИВЕ.НА СТ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20221110166415 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 318 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по искова молба на Е. И. К. срещу Р. И. К.. Предявен е иск с правна квалификация чл. 49, ал. 1 от СК, обективно съедин с небрачни искове по чл. 53 СК и чл. 56 СК.

В исковата молба се твърди, че страните са сключили граждански брак на 04.09.1987г. На 21.03.1988г. се родила дъщеря им Ани Р.ова К., с тежката диагноза - имбецилност, хромозомна болест, кифосколиоза. От момента на раждането ѝ ищцата била до нея, полага денонощни грижи за нея, тъй като е освидетелствана пожизнено със 100 % ограничена възможност за социална адаптация и работоспособност. Същата посещавала Първо помощно училище до 7 клас, независимо от напредналата ѝ възраст, но по време на ковид кризата посещенията ѝ били преустановени, тъй като и здравословното ѝ състояние се влошило. По време на учебните ѝ занятия ищцата отново била неотлъчно до нея, тъй като не можела да се справи самостоятелно. Към настоящия момент три пъти седмично ищцата и Ани посещават логопед, психолог, физиотерапевт и кинезитерапевт в Център за социална рехабилитация и интеграция на хора с увреждания „Благовещение“, като отново ищцата е неотлъчно до нея дори по време на процедурите. На

04.01.1993г. се родило второто дете на страните – Руслан Р.ов К.. По време на брака ответникът бил изцяло дезинтересиран от нуждите на семейството. Ищцата сама полагала денонощни грижи за Ани, работела от къщи, за да осигурява необходимото на семейството. Ответникът често излизал и се прибирал късно през нощта, без да казва къде ходи, не полагал никакви грижи за семейството, та дори и морална подкрепа. Ответникът спи в хола, а ищцата е денонощно с Ани в спалнята. Имало моменти, в които Ани наричала ответника „чичо“. Често се налагало ищцата да постъпва в болница с Ани поради придружаващите я заболявания, съвсем сама, с такси или с градския транспорт водела 100 % инвалид на рехабилитация, лекар. Ответникът никога не предложил помощта си. Междувременно ищцата отгледала и второто си дете, образовала го, понастоящем то е пилот и продължава обучението си в НБУ. Семейството нямало общ бюджет, ищцата чрез надомната работа осигурявала всичко необходимо за нея и децата – храна, лекарства, рехабилитации, лечение за Ани, образование за Руслан, ответникът харчел приходите си единствено за лични нужди. Моли бракът да бъде прекратен като дълбоко и непоправимо разтроен без съдът да се произнася по въпроса за вината. Моли след прекратяване на брака да ѝ бъде предоставено ползването на семейното жилище, както и да носи фамилното име Йосифова. Не претендира разноски.

Ответникът в определения срок по чл. 131 ГПК е представил отговор на исковата молба. Счита, че бракът следва да бъде прекратен без съдът да се произнася по въпроса за вината. Оспорва фактите и обстоятелствата, на които се основава исковата молба. Моли ползването на семейното жилище да бъде определено на двамата съпрузи, тъй като същото позволява да бъде поделено, като и двете страни имат жилищна нужда. Моли да му бъде предоставена за ползване северната спалня от семейното жилище, с общо ползване на кухнята и сервизните помещения.

Съдът, след като обсъди относимите доводи и доказателства по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните са съпрузи от 04.09.1987г., когато са сключили граждански брак, като съпругата е променила фамилното си име от Йосифова на К.. Страните имат родени от брака две деца – Ани Р.ова К., родена на 21.03.1988г. /пълнолетна/ и Руслан Р.ов К., роден на 04.01.1993г.

/пълнолетен/. Ани Рова К. е с поставена диагноза Тежка имбецилност, хромозомна болест, кифосколиоза, със 100 % трайно намалена работоспособност с чужда помощ пожизнено. Родителите на последната – Е. И. К. и Р. И. К., са назначени за нейни настойник и заместник - настойник.

От представения по делото договор за покупко – продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ, се установява, че на 05.07.1990г. страните са придобили правото на собственост върху недвижим имот, находящ се в гр. София, ж.к. Овча купел, бл. 26-34, вх. А, ет. 4, ап. 15. Същото се състои от две стаи, дневна, кухня, сервизни помещения.

Видно от представената справка от Агенция по вписванията, през 2008г. ответникът е продал недвижим имот, находящ се в гр. София, бул. Ботевградско шосе, бл. 3, вх. А, ет. 8, ап. 30, а през 2006г. е продал 1/3 идеална част от недвижим имот, находящ се в гр. София, ж.к. Младост 1, бл. 91Б, вх. Б, ет. 8, ап. 46.

От представения нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот се установява, че на 04.02.2020г. на ответника в качеството на купувач е продаден урегулиран поземлен имот, находящ се в с. Чуковец, Община Радомир, Пернишка област, ведно с находящите се в имота/парцела построени без строителни книжа, но търпими съгласно изискванията на параграф 16, ал. 1 от ПР на СУТ масивна жилищна сграда със застроена площ от 80 кв.м. и второстепенна /стопанска/ сграда/навес с оградни стени.

От показанията на св. Бонка Симеонова Цочева – Ганина се установява, че когато се влезе през входната врата на жилището на страните, в дясно има мокро помещение и щрангове. След това малко коридорче, в дясно има малка тоалетна и кухня. Срещу входната врата се влиза в преходен хол. От двете страни на малкото коридорче има две спални, а насреща – баня с тоалетна. В едната спалня е едното дете, а в другата – другото дете. Ищцата спи в спалнята при детето Ани. Всекидневно ищцата е с Ани. Тя я води на детска градина и Центрове за деца с увреждания, по прегледи и доктори, осигурява й ежедневни разходки. В последно време ищцата и Ани най-често пътуват с автобус на градски транспорт, когато трябва да посетят лекар, детско заведение и т.н. В момента страните живеят в едно жилище. Преди ответникът обитавал спалнята с ищцата и Ани.

Съдът кредитира показанията на св. Цочева – Ганина като обективни и

непротиворечиви както помежду си, така и с останалите доказателства по делото, като не кредитира същите в частта им относно споделените й обстоятелства, тъй като няма лични възприятия за тях.

Софийският районен съд, вземайки предвид материалите по делото и доказателствата, въз основа на вътрешното си убеждение /чл. 12 ГПК/ и закона /чл. 5 ГПК/, прави следните правни изводи:

По отношение на иска по чл. 49, ал. 1 СК.

Установи се, че между страните е настъпило пълно отчуждение, като е нарушен принципа на чл. 14 СК за взаимно уважение, общи грижи за семейството и разбирателство. С оглед изложеното, бракът съществува формално, същият не е в интерес на съпрузите, общественото е неоправдан, поради което съдът счита, че следва да бъде прекратен на основание чл. 49, ал. 1 СК.

Претенция за предоставяне ползването на семейното жилище е направена от ищцата, като ответникът претендира да бъде поделено ползването на семейното жилище, като му бъде предоставено ползването на северната спалня в същото с общо ползване на кухнята и сервизните помещения. Установи се, че семейното жилище, находящо се в гр. София, ж.к. Овча купел, бл. 524, вх. А, ет. 4, ап. 15, е придобито по време на брака на страните, респ. същото представлява семейна имуществена общност. Установи се също, че страните са придобили по време на брака и друг недвижим имот в режим на СИО, находящ се в с. Чуковец, община Радомир, Пернишка област, а именно: урегулиран поземлен имот, ведно с находящите се в имота/парцела построени без строителни книжа, но търпими съгласно изискванията на параграф 16, ал. 12 от ПР на ЗУТ масивна жилищна сграда, построена на етаж и половина със застроена площ от 50 кв.м., масивна жилищна сграда със застроена площ от 80 кв.м. и второстепенна/стопанска/ сграда/навес с оградни стени.

При решаването на въпроса за ползването на семейното жилище следва да се приложат разпоредбите на [§ 1](#) от ДР, вр. чл. 56, ал. 1 СК, както и указанията, дадени с ППВС № 12/1971 г., които не са загубили действието си. Следва да се приложи общото правило на чл. 56, ал. 1 СК, съгласно което при допускане на развода, когато семейното жилище не може да се ползва поотделно от двамата съпрузи, съдът предоставя ползването му на единия от

тях, ако той е поискал това и има жилищна нужда. Задължително за съда, когато определя кой от двамата бивши съпрузи след прекратяването на брака следва да ползва семейното жилище, заедно с жилищните нужди, е да преценява и здравословното състояние, вината и ако има ненавършили пълнолетие деца - техните нужди.

В Решение № 554/15.07.2010 г., по г.д. № 1774/2009 г., IV ГО на ВКС, е прието, че когато семейното жилище е общо, първо се преценява възможността то да се ползва поотделно от двамата съпрузи. Когато това е невъзможно, ползването се предоставя на единия от тях (по искане на единия съпруг, а когато от брака има ненавършили пълнолетие деца - служебно). Ако жилището е обременено от вещно право на ползване, то се счита на този, който притежава правото на ползване. Когато семейното жилище е на единия от съпрузите, ползването (на цялото жилище или на част от него) може да бъде предоставено на другия само докато упражнява родителските права върху родените от брака деца. Когато семейното жилище е на близки на единия от съпрузите, ползването (на цялото жилище или на част от него) може да бъде предоставено на упражняващия родителските права друг съпруг само за срок до една година. За да се произнесе по мерките относно ползването на семейното жилище, съдът установява кой е негов собственик (или притежава вещното право на ползване) и от кои помещения се състои то. Семейно жилище са тези помещения, които се ползват от съпрузите и ненавършилите пълнолетие деца. Не са част от семейното жилище помещенията, които се ползват самостоятелно от пълнолетни низходящи на съпрузите, както и помещенията, които се ползват самостоятелно от близки на съпрузите, освен когато семейното жилище е общо. В последния случай самостоятелно ползваните помещения от близък на единия от съпрузите са част от семейното жилище. Като се произнася по мерките относно ползването на семейното жилище съдът не разглежда и не се произнася по оспорвания на правото на собственост. Съдът преценява и възможността за обособяване на самостоятелни реални части от семейното жилище (без общо ползване на помещения). Ако това е възможно, ползването на семейното жилище се разпределя, независимо от това какви са отношенията между съпрузите - търпими или нетърпими. Когато в семейното жилище могат да бъдат обособени отделни помещения за самостоятелно ползване от единия съпруг (заедно с децата, върху които той упражнява родителски права) и от другия

съпруг (заедно с децата, върху които той упражнява родителски права), а други помещения трябва да останат за общо ползване, разпределението може да бъде осъществено само, ако отношенията между съпрузите са търпими. В този случай в разпределението съдът изрично посочва кои помещения от кой съпруг (заедно с децата, върху които той упражнява родителски права) се ползват самостоятелно и кои помещения остават за общо ползване. Съдебната практика по поставения въпрос е уеднаквена с редица съдебни решения, като разрешението му е напълно в синхрон с тълкуването, дадено в ППВС № 12/87 г. – семейното жилище може да се ползва от двамата съпрузи поотделно в случай, че жилищните и сервизни помещения могат да се обособят в отделни жилища, без преустройство, изменения или промяна в предназначението им, независимо от това дали отношенията им са търпими или не, а ако няма достатъчно сервизни помещения за двамата, се разпределят жилищните помещения при общо ползване на сервизните, но само ако отношенията между бившите съпрузи са търпими. В Решение № 247/2009 г. по г.д. № 239/2009 г. на ВКС, е прието, че отношенията между бившите съпрузи са търпими, когато са основани на взаимна толерантност, изключваща физически или психически тормоз, установена е поносимост, умереност и е възможен диалог, когато липсва физическа и словесна агресия, а поведението е насочено към избягване на конфликти, прояви на такт и разрешаване на проблемите чрез взаимни отстъпки.

От събраните по делото доказателства се установи, че между съпрузите е настъпило пълно отчуждение, липсва взаимно уважение между тях и обща грижа за семейството. Не се спори, че жилището е пригодено за нуждите на пълнолетното дете на страните – Ани К., която страда от тежка имбецилност, хромозомна болест, кифосколиоза, със 100% намалена работоспособност с чужда помощ. Семейното жилище на страните представлява апартамент, състоящ се от две стаи, дневна, кухня и сервизни помещения. Установи се, че едната от спалните се обитава от пълнолетния син на страните, а другата спална – от ищцата заедно с пълнолетната дъщеря. Съдът намира, че липсва възможност за обособяване на самостоятелни реални части от семейното жилище, тъй като жилищните и сервизни помещения не могат да се обособят в отделни жилища, без преустройство, изменения или промяна в предназначението им.

Когато в семейното жилище могат да бъдат обособени отделни

помещения за самостоятелно ползване от единия съпруг и от другия съпруг, а други помещения трябва да останат за общо ползване, разпределението може да бъде осъществено само, ако отношенията между съпрузите са търпими.

В настоящия случай страните не са направили искане за произнасяне по въпроса относно вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака, поради което съдът не изследва този въпрос. Същите имат родени от брака две деца, които към настоящия момент са пълнолетни. Притежават собствеността освен върху семейното жилище, и върху друг имот, находящ се в с. Чуковец. По делото не са ангажирани доказателства относно доходите на страните. Ищцата претендира ползването на семейното жилище, а ответникът – на част от него. Доводът на последния е, че има жилищна нужда, както и че предвид заболяването на дъщеря му се налага неговото присъствие в жилището, защото тя има нужда ежедневно от неговата физическа помощ. От показанията на св. Цочева – Ганева се установи, че ищцата води Ани К. на детска градина, Центрове за деца с увреждания, по прегледи и доктори, осигурява й ежедневни разходки, като най – често пътуват с автобус на градския транспорт. От изложеното се обосновава изводът, че ответникът не участва по никакъв начин в грижите за родената от брака Ани К., която, както се установи, е със 100% трайно намалена работоспособност с чужда помощ, пожизнено, респ. съдът приема доводите му за неоснователни. По делото са налице данни за конфликтни отношения между страните, поради което съдът приема, че същите са нетърпими. Като съобрази горепосочените обстоятелства, съдът намира, че ползването на семейното жилище следва да бъде предоставено на ищцата.

Съгласно чл. 326 ГПК, с решението, с което се допуска разводът, съдът разрешава и въпроса за фамилното име, което съпрузите ще могат да носят за в бъдеще. В настоящия случай при сключване на брака съпругата е променила фамилното си име от Йосифова на К.. Ищцата е заявила претенция с правно основание чл. 53 СК, като желае след прекратяване на брака да носи фамилното име Йосифова. Предвид това, след прекратяване на брака ищцата ще носи предбрачното си фамилно име - Йосифова.

Относно разноските за делото

Предвид липсата на искане за произнасяне по въпроса за вината, разноските, съгласно чл. 329, ал. 1 ГПК, остават за страните така, както са ги

направили. Окончателната държавна такса, дължима за развода, е в размер на 50.00 лева, съгласно чл. 6, т. 2 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като на основание чл. 329, ал. 1 ГПК, следва да бъде заплатена по равно от двете страни, т.е. по 25.00 лева.

Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД ГРАЖДАНСКИЯ БРАК , сключен с Акт за граждански брак № 3320/04.09.1987 г. на „Васил Левски“ Народен съвет, на Р. И. К., ЕГН ***** и Е. И. К., ЕГН *****, като **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН**, на основание, чл. 49, ал. 1, вр. чл. 44, т. 3 СК.

СЕМЕЙНО ЖИЛИЩЕ – находящо се в гр. София, ж.к. Овча купел, бл. 524, вх. А, ет. 4, ап. 15, след прекратяване на брака се предоставя за ползване на съпругата Е. И. К., ЕГН *****.

ФАМИЛНО ИМЕ – след прекратяване на брака съпругата Е. И. К., ЕГН *****, ще носи предбрачното си фамилно име **ЙОСИФОВА**, на основание чл. 326 ГПК.

ОСЪЖДА Р. И. К., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийския районен съд сумата от 25.00 /двадесет и пет/ лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Е. И. К., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийския районен съд сумата от 25.00 /двадесет и пет/ лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____